

Κάτω από τον τίτλο και το ονοματεπώνυμο της δημιουργού, στο εξώφυλλο αυτής της επιμελημένης έκδοσης διακρίνεται πάνω από μια ιχνογραφία η λέξη νουβέλα.

Η υπόθεση έχει να κάνει με τις διακοπές ενός αγοριού προεφηβικής ηλικίας μακριά από την μητέρα του, αλλά «μακριά» και από τον πατέρα του. Δεν έχει αγωνία ή δράμα αυτή η αποστασιοποίηση. Έχει ανθρωπιά, έχει Ελληνικό καλοκαίρι, έχει ενδιαφέρον.

Όπως μας πληροφορούν οι γραφές, νουβέλα ονομάζεται μια σύντομη ιστορία. Είναι ένα μυθιστόρημα περιορισμένης έκτασης που αναφέρεται σε κάποιο πλασματικό γεγονός.

Το περι πλασματικού, σπεύδει να μας το επιβεβαιώσει και η συγγραφέας που πριν απ' όλα μας προειδοποιεί πως: *«ονόματα και πρόσωπα που αναφέρονται αποτελούν προϊόν της οργιάζουσας φαντασίας μου και ουδεμία σχέση με την πραγματικότητα έχουν.»*

Κατόπιν τούτων, ημείς, ως αναγνώστες είτε ακολουθούμε τούτη την παραινέση, είτε πιστεύουμε το ακριβώς αντίθετο.

Σε ότι αφορά το συγγραφικό της τάλαντο όμως, δεν έχουμε πολλές επιλογές. Οφείλουμε να το αποδεχτούμε. Στην αποδοχή τούτη συναινούν αρκετοί συντελεστές. Στην αρχή η παρατηρητικότητα της. Στη συνέχεια η ικανότητά της να καταδύεται στα γεγονότα, στα ψυχικά δρώμενα, στην καθημερινότητα. Τέλος η μαεστρία της να ντύνει με λέξεις το συναισθημά της

Για να δανειστώ μια δική της επισήμανση σχετικά με τα μαθηματικά: *«Μας ενδιαφέρει η ομορφότερη λύση, όχι απλώς η σωστή»*, έτσι ακριβώς συμπεριφέρεται και η ίδια με τα λεκτικά σχήματα. Την ενδιαφέρουν τα ομορφότερα όχι απλώς τα σωστά.

Στην πρακτική αυτή τα καταφέρνει άριστα, συνδυάζοντας την αυστηρότητα του παρατηρητή, τη γλύκα του παιδιού και την λεπτότητα του γυναικείου φύλου της.

Το καλοκαίρι του Ευκλείδη δεν ενδείκνυται για γρήγορη ανάγνωση. Ίσως να μην ενδείκνυται για μια μόνο. Εξ' άλλου οι 60 σελίδες του δεν είναι εμπόδιο, για δεύτερη, τουναντίον αποτελούν άλλο ένα κίνητρο. Είπαμε και στην αρχή, νουβέλα διαβάζουμε.

Αινιγματική αλλά και αποκαλυπτική όπου χρειάζεται, λοιπόν η νουβέλα της Κωνσταντίνας Τασσοπούλου, αγγίζει με τρόπο κομψό πολλές αλήθειες και χρησιμοποιεί προσχηματικά την πλοκή της για να φτάσει σε ποιητικά μα και συμπαγή συμπεράσματα

«Εγωιστικά και μοναχικά τα άκρα. Δεν μπορούν να ασχοληθούν παρά μόνο με τον εαυτό τους».

«Μόνο για τους αριθμούς έχει μάτια. Ίσως έτσι καταλαβαίνει κανείς τι αγαπά περισσότερο.»

«Αναποφάσιστη η ζωή. Κλαις για κάτι που αφήνεις, και, πάνω που στεγνώνουν τα δάκρυα, κλαις γιατί θα πρέπει να το ξαναβρείς.»

«Με τρεις μαθαίνω τι σημαίνει έρωτας. Με τρεις τι σημαίνει μαζί. Με τρεις και τι σημαίνει αγάπη.»

Θα μπορούσε ίσως κάποιος να ισχυριστεί ότι τώρα που το θέρος είναι ante portas, αυτές οι

κατ' εξοχήν καλοκαιρινές εικόνες της Τασσοπούλου, δηλαδή του Ευκλείδη της, θα είναι ακόμα πιο ευπρόσδεκτες.

Προσωπικά θα διαφωνήσω, εκτιμώντας ότι διαβάζεται ενδεχομένως ακόμα πιο όμορφα τις άλλες εποχές, έτσι, σαν μια προσδοκία για το καλοκαίρι. Ιδίως για εκείνο το καλοκαίρι που νομίσαμε ότι κύλησε χαμένο.

Ακόμα πιο σωστά μα και ακόμα πιο όμορφα, όπως θα ήθελε και η ίδια τις λύσεις της.